

AUDREY: Fa fred aquí. Un company diu que és la fred el que ens conserva. La temperatura ha de ser baixa per força aquí. (*L'AUDREY destapa el cos de la MAIJLINDA. L'examina superficialment.*) Ha rebut sis projectils. Per visualitzar les trajectòries s'ha de tenir el cos així, de costat. Aquesta bala, per ella mateixa ja era mortal. Li ha travessat el polze dret. Té un altre impacte a l'esquena. Una bala li ha esquinçat el diafragma, com si sabés que havia de fer callar una cantant, Maijlinda Vrioni. Cantava bé i quan et mirava, et travessava els ulls fins a ferir-te l'ànima. No com ara, que ni mira ni veu. La bala li ha destrossat les dues cúpules diafragmàtiques, li ha travessat l'esòfag, l'aorta i les dues venes. Té tres impactes més, un al bíceps dret i un altre al genoll dret i l'últim, amb trajectòria de dalt a baix ha entrat pel recte anterior i ha sortit pel vast intern.

Senten el perfum? M'ha sorprès la seva olor. No és l'olor de la mort, aquest olor particular que alguns descriuen aspre i inquietant. És l'olor del Chanel 5, el famós número 5, el perfum de moda quan jo tenia vint anys. Chanel, la poesia de la moda, el seu mirall silenciós i secret. M'agraden molt els perfums. Les bones olors. Els meus primers moments de felicitat són les olors: de les flors del jardí i de la cuina. Adoro la bona cuina. Cuinar és un art que relaciona tots els sentits: el color dels llegums, la transparència de les peles de ceba, les textures especials de l'albergínia, de la carbassa, del tomàquet, però sobretot, les olors. Quan he de treballar el vespre a casa per acabar els dossiers, cuino, al mateix temps. És una manera d'escapar del remolí de l'assumpte. He preparat els últims informes fent-me un filet, i l'olor de la vedella i el julivert em tranquil·litzava mentre reconstruïa els últims crims. El Chanel, elegant i discret, flota al voltant de la Maijlinda Vrioni...

Diàleg a 4

JMa Uyà

Aquesta obra va ser estrenada el 26 de maig del 2012 a Sala la Planeta de Girona, dirigida per Alberto Díaz, amb Berta Giraut i Pep Miràs.

PERSONATGES

UN HOME, *cap als cinquanta anys*

UNA DONA, *trenta-vuit anys*

Escenari negre. A la dreta, una barra, amb una pila de diaris, un tamboret de bar. A l'esquerra, una butaca, quatre llibres en una lleixa, una tauleta, un llum de peu. Al mig, sobre una safata, un servei de cafè, amb les tasses fetes servir.

S'obre lentament el llum de peu i el de la barra de bar, formant dos espais. A poc a poc, durant l'obra, s'anirà il·luminant la safata.

HOME, *des de dins*: Felip! Avui no em treguis aquell whisky infecte, avui em trobo bé... posa'm un irlandès d'aquests que sembla que mengis fusta... (*entra*) ah, no en tens, veus, sempre he sabut que aquest era un bar de mala mort, com a mi m'agrada. No podria pensar ni mig minut dins un bar que no fos de mala mort. Fins i tot si els lavabos estan massa nets o les croquetes es veuen realment ben fets i poc olioses, no puc pensar ni un segon. El tamboret, estripat per un cantó, i uns quants papers per terra, i tu aquí al darrere, amb alguna taca que crec que et tenia vista de l'hivern passat... (*s'enfila al tamboret, segueix parlant a algú a l'altre banda de la barra*)... magnífic, Felip, així sí que es pot pensar... va, posa'm el més bo que tinguis, home, per un dia que vinc alegre, per un dia que vinc lúcid com si acabés de néixer... ah, no ho sé, ha estat

de cop, ho he entès, ho he entès, saps, i m'ha passat tot el mal de cap, tota la culpa, tot aquest buit de merda, tot aquest pensar i repensar i tornar a pensar, d'una manera remaleïdament infinita...

DONA, *des de dins*: Si, ja sé que és tard, va, la posaré directament al llit, però no plori, dona, que no ha plorat prou?, (*entra*) li aniré a cercar un vas d'aigua (*surt pel lateral*), li va bé l'aigua, li treu el rogallo aquest que sempre té... encara la sento, no hi ha res a fer, mare (*entra, porta un vas d'aigua, surt pel fons tot parlant*), i estic molt cansada, una setmana de feina per portar-la, tots els nostres estalvis, i el mossèn, allí, parlant d'ella sense conèixer-la... ja sap que no els aguanto aquests mossens, no calia fer tot això, mare... va, amunt, no, el cap a aquesta banda, ja sap que llavors li fa mal el coll... va begui... li faig sopar... si no menja es morirà, mare... si es vol morir, avisi, que així (*entra*) jo podria fer una altre feina... no vol res, bé, com vulgui, després no em digui que la mato (*surt pel lateral*), doncs jo em menjaré aquelles bledes, així fredes mateix ja m'agraden, no n'estic gaire jo, de trista,... i un iogurt, no tinc la panxa gaire bé (*entra amb el menjar*)... no sé com dir-l'hi, vostè no para de plorar, i jo cada cop estic més serena... què... si, ja vinc (*deixa el menjar i surt*)...

HOME: ... que no saps de què et parlo... però no te'n vagis, home, no te'n vagis que això és important: tu no coneixes la sensació de quan una dona se t'ha posat al cap, i no te'n desapareix ni despert ni adormit? Vátua l'olla, Felip, això és el pitjor que li pot passar a un home, és el que el degrada més: et converteixes en un gos que mira amb ulls de covard el seu amo. I ella no sap res, no veu sinó la superfície de tu, i en canvi, tu la tens a un altar elevadíssim, i cada gest d'ella és un punyal o una benaurança: ara aquest gest amb el cap, ara la veu, ara com baixa del cotxe, ara com t'agafa la mà... és la degradació total, l'anorreament de totes les teves virtuts virils, és a dir, la

caiguda en l'instint. Ja pots haver estudiat que... que no saps de què et parlo? No té importància, vull dir que per savi que siguis, caus a baix de tot. Aquesta és la història més antiga del món, la més antiga, Felip. Veus una dona bonica, moolt bonica, jove, moolt jove, que et somriu. Ella es pensa, bé, això m'ho penso jo que ella es pensa... que ets un gran home, que tens un gran futur, que ets un sol que l'escalfarà, que li donarà un lloc al món, i ella, a canvi, què?... hi posa la coqueteria i la intel·ligència suficient per fer-te creure que és realment intel·ligent, i pam, hi caus, tu, penses que els déus, per fi, s'han dignat a atorgar-te la felicitat, bellesa més intel·ligència, i tot per a tu, on s'és vist això, oh, per favor... Fa quinze anys, Felip, quinze anys, va entrar per la porta una dona així... sí, ja ho sé que la coneixies, ja sé que saps qui era, cony, deixa'm parlar avui, ja veuràs per què, és collonut, tio, collonut!... i posa'm un altre whisky, del dolent, tenen el mateix gust...

DONA, *entrant*: No en pot prendre més, de pastilles, mare. O ara vol que la mati empastillada? Quan va morir el pare ja li vam haver de rentar l'estómac, i ja fa quinze anys que l'haig de vigilar, o sigui que no hi torni. I deixi de somicar. (*Ha agafat la plata i es posa a menjar.*) Val, li poso la tele, però sense so... (*surt*) la roba, demà ho mirarem, però aquesta roba té més de vint anys... va, així esta bé?... jo li aniré parlant i vostè miri la tele, i així ens distraurem (*entra*)... hmm, no sé per què trobo tan bones les bledes fredes, dec ser rara... Què diu?... Però si ja l'havíem d'haver llençat fa vint anys, quan ella va marxar!... Mare, no hi torni, no hi torni! Porto aquests vint anys dormint en un habitació que no puc tocar, des dels disset, mare, i en tinc trenta-vuit! Prou. Demà tot anirà fora!... (*Per a ella:*) Li hauré de posar la injecció... no l'aguanto més... Però què diu? El papà li va donar diners? (*s'aixeca*), que el papà li va donar diners? Per

marxar! Li va donar diners per marxar... No ho ha dit això, oi, mare, no ho ha dit, no ho he sentit, oi? (*Surt.*)

HOME: ... aquestes coses no haurien de passar, si algú t'estima, si et diu que t'estima, doncs això, t'estima, i no hi ha d'haver res més... tu que ets solter, com t'ho fas, que no t'agraden les dones?... Ho veus, com a mi, en veig una, i ja alço el cap, i mira que se'n passegen... Pagant, què en treus de pagar? És una cosa molt trista... La setmana passada hi vaig anar, ja ni recordava l'última vegada... era hongaresa, una preciositat, se'm va posar a plorar... No saps la fila que fèiem tots dos, portava ulleres, no havia vist mai una noia d'aquestes amb ulleres, ella plorant i jo maleint l'existència, li vaig dir que es posés la ulleres i la vaig abraçar, com una filla... No, jo parlo d'amor, no te'n riguis, sí, d'amor, però ben bé que no sé de què parlo, però quan ella va entrar, i mira que no l'havia vist mai, sí, Felip, a primera vista, em vaig posar com un animal a punt de la cacera, tot jo tens, l'objectiu a davant, vaig pensar, no passarà de llarg, no passarà de llarg, no és com les altres, és la teva, eh, ho veus, l'ideal, eh, tu, bah, tu no **en** saps res d'això jo sí, jo vaig pensar, és ella, és ella... No et pensis que és la primera dona que coneixia, no, des dels tretze anys que n'he estat perseguint una o altra, i tantes com se m'havien acostat, jo, passat un temps, marxava. Era, sóc, un llop solitari. Tu ho saps millor que ningú. Però es va aturar, és igual el lloc, ni sabré mai per què ho va fer, però es va aturar, i em va demanar on podria trobar un taxi. Una banalitat. De cop i volta em vaig convertir en taxista, quinze anys de taxista... No, Felip, no!, és una metàfora!, però a quina escola vas anar, tu?

DONA, *dins*: ... que no te'n recordes, que no te'n recordes! No et facis la boja, ni la dement, no juguis més amb mi! (*Entra.*) Si no calles, et donaré la injecció!... Però es pot saber per què jo no hi sóc, en tot plegat? O és que no em vas parir igual que a ella? No se't va follar el papà també

per tenir-me a mi? (*Plora fluix.*) Per què, per què aquest continu malson? I per què obeeixo dia rere dia? Per què vas marxar, cony de germana, si ho tenies tot? Per què no va marxar la teva imatge, el teu record, el teu voler? Per què el papà et va donar diners per anar a l'altre continent, i a mi no em va pagar ni un curs de la universitat? Quant de temps el papà et va estar enviant diners? Mare, per favor, vostè sap alguna cosa de tot això? Hi ha alguna resposta que em pugui aclarir?... (*Silenci. Agafa un plec de cartes de la lleixa.*) Qui sap si hi ha una sola ratlla de veritat en aquestes cartes... El papà les llegia amb deler i satisfacció... la nena ha entrat de professora a una important facultat... la nena diu que ha sortit als diaris... però ni un retall, ni una notícia real... la nena ha anat a esquiar a un lloc famós... la nena ha viatjat a una illa mediterrània, a la polinèsia, a la Xina... la nena diu, la nena ha fet... i jo què, no era una nena, també?... Ah, i li estava enviant diners?... Per què?... Quants anys?... La nena s'ha casat. No, això va ser després, sí... molt poc després, el pare ja no la va llegir aquesta carta, l'última carta de la nena, fins avui. Va ser morir el pare i casar-se. Amb qui, amb qui coi et vas casar?

HOME: ... Li faltava una setmana per fer trenta anys... Però ara on vas?... torna així que els hakis servit, avui has d'escoltar-me, avui és un gran dia, magnífic dia, fins i tot el whisky em comença a semblar bo... (*Beu.*) Mira, cridaré perquè em sentis... era una princesa, tenia de tot, ben fet, ben posat, i una carona, i els llavis, quina llavis, i caminava resolta, eh, te la imagines, pantera suau, sí, ja sé que la coneixies, deixa'm parlar, coi... girava el cap així, obria aquells ulls, uf, jo no podia conduir quan la portava a l'hotel, només tenir-la al costat... s'havia perdut, això em va dir, estava en un congrés, era biòloga, sí, biòloga, li agradaven els animals, una persona així és intel·ligent, no, anava a congressos... ah, és igual, tot això

és igual, jo em vaig enamorar, sí, enamorar, tenia trentasis anys, i em vaig enamorar. No és estúpid? I com es pot saber si és estúpid o no si quan vam arribar a l'hotel em va demanar si li volia fer de guia per la ciutat? En arribar a casa, jo tremolava. Em va trucar l'amiga d'aquell moment, estàvem discutits, ella es volia casar, tenir fills, tot el paquet, saps, brrr... vaig penjar-li el telèfon. Si, li vaig penjar el telèfon, amb dos collons... Vaig anul·lar les reunions de feina i un viatge comercial, vaig perdre la plaça de gerent d'una nova planta, un sou fabulós... vaig traslladar-me a la seva ciutat, vaig posar un negoci nou, em vaig endeutar... Que com va anar? Què t'importa com va anar, Felip! No hi ha hagut cosa més dolça abraçada a mi, això és tot. Dos dies més tard, dormia amb ella a l'hotel... Quins detalls, carai, no siguis groller. No t'ho puc ni explicar. No has descordat mai una brusa mentre et tremolen les mans i et vénen ganes de plorar? No, oi? Doncs no cal que t'ho expliqui. Tres dies després que ella va agafar l'avió, jo agafava l'avió.

DONA: ... Ja veus tu, d'aquí a dos dies estaré sola... on és el iogurt... mare, vol un iogurt?... Ja no respon, es deu haver adormit... (*Surt pel lateral.*) Només en queden dels d'ella, tant és... (*Entra.*) A veure si se m'ha adormit per sempre, i em quedo amb les ganes de saber tot això (*mentre deixa el iogurt, la cullereta, el sucre*), que ja seria hora... No sé pas on he tingut el cap... potser sí que era tonta... (*Surt pel fons.*) Ben adormida, ja veus, tant plorar per la seva filla, i per a res... Qui em va dir (*entra*) que jo havia de ser la bona nena? Algú m'ho devia dir, perquè jo no recordo gairebé res... .Mare, per què el pare no em va fer mai cas, eh? (*Remena el iogurt, es queda abstreta.*) No em va deixar fer res, el pare, sabeu?, i en canvi a aquella mallerenga... de vegades anava com vestida de puta... El pare li reia totes les gràcies, i a mi em bordava... Hauria de recordar... vostè m'hauria d'ajudar... sempre seriosa,

amb mi, amb el pare, amb ella... sempre seriosa i ara plorant per aquella meuca! No s'entén de cap de les maneres... Hòstia, hòòòssstia, Júlia, que n'ets de burra... és clar, el pare, tonta, el pare, ja ho tens, oi que sí: recordes... hòstia, no pot ser, no, no pot ser... aquell dia, el dia, el dia que el pare et va abraçar al sofà, eh? Recordeu que la Marta i vós, mare, éreu a comprar roba, unes rebaixes, em sembla?, feia calor... Jo vaig córrer... però per què... sentia l'alè del pare al clatell, un alè fort... sí, un alè fort, vaig tenir por del pare, sí, és això, sé que vaig córrer i em vaig amagar, molt típic dels jocs de nenes, amagar-se en un racó, però jo sempre m'amagava sola. Ella no jugava mai amb mi... Jo em pensava que volia jugar, però no, em vaig amagar per por, tenia por... De cop, va sonar, fort, la porta del carrer... algú havia marxat, i ara jo estava sola, això ho recordo molt, el terror d'estar sola dins aquella casa tan gran, el cop de porta em ressonava, jo només volia jugar, per què em deixaven sola?... no sé, no sé quanta estona vaig estar allí, arrupida, plorant... amb nou anys... No te'n recordes, eh? Jo sí, jo ara me'n recordo... No, no, ara no pot dormir, sap, ara no! , ara m'ha de sentir... (*Surt pel fons.*)

HOME: ... Hi havia una cosa estranya. No vaig poder veure mai la seva família. Em va dir que no en tenia, tots morts, a l'altre banda, l'havia pujat una tieta, això deia, amb la qual s'havia barallat, però no tenia cap foto de la tieta... Durant un temps, me'n vaig preocupar, però ella ho trobava tan natural, n'estava tant tranquil·la de no tenir família, m'abraçava tan fort quan jo n'hi parlava... jo què sé, Felip, les coses s'obliden, no et fixes en el que tens realment al davant, saps, vas atabalat, a mi les famílies, doncs jo què se, no em diuen res, la tenia a ella, era increïble, la tenia tota per a mi, qui vols famílies, eh... ens vam casar a cuita-corrents, ella tenia molta pressa, jo n'estava tant, que hagués pujat per la Cinquena avinguda de genolls al

mig del trànsit, si hagués fet falta, i fins i tot quan el jutge ens va casar em van venir llàgrimes als ulls. Era col·lonudament feliç, Felip... I completament imbècil.

DONA, *a dins*: Que li dic que es desperti, mare, que es desperti, tant me fot l'hora... .

HOME: El meu canvi de feina no era del tot bo, però podíem anar tirant. Ella feia classes, jo pencava com un boig. La resta, en pocs mesos, una pura rutina. Jo mirava de fer tot el que podia entremig d'aquells amics seus de la universitat, jo era un comercial, un bon comercial, però només un comercial, i llavors, de tant en tant, ella plorava, marxava un parell de dies, tornava, no passava res, saps, un malestar constant, ella hi era i no hi era, de vegades em cridava, els nervis, em deia, i jo li deia que sí de tot, completament enamorat... pensa que cada cop que m'entrava al braços, em fonia... I llavors, mira tu, cal ser imbècil... vaig pensar, li has de fer un fill, vaig pensar que tot això que tenia era per la falta d'un fill... cony, no em miris així, Felip, sí, un fill, quan estàs enamorat d'una dona, li vols fer un fill, no?, és normal... però tu de què rius, animal... Si fins i tot vaig llegir una quantes llibres de psicologia, i alguns deien això, que la histèria de moltes dones és la falta de fill, jo què sé... Ja t'he dit que era un imbècil...

DONA: Si, desperti, desperti... És igual, ja li donaré la pastilla després... Ara escolti: (*entra*) a veure, deixi'm recordar bé: a veure.. jo... jo m'estava arraulida quan va sonar un altre cop la porta, sí, va ser així, vaig saber que éreu vos i la Marta, i vaig sortir corrent del meu amagatall, oi, se'n recorda?, corrents cap a vós per abraçar-vos, però em vaig aturar de cop: m'estàveu mirant d'una manera molt estranya, hosti que clar que ho veig, jo no deia res, somicava, i esperava una abraçada, i llavors ella va dir. "Sempre seràs tonta, Júlia", va dir això, va dir literalment "sempre seràs tonta, Júlia", i va pujar escales amunt, amb els paquets plens de roba nova, i vós, mare, no em vàreu

dir res, ni em vàreu abraçar... va anar així, oi? No m'ho imagino?... Per què no vàreu dir res? Què volia dir ella? Per què li compràveu tanta roba?... I ara per què plora, cony de vella, per què no ploreu per mi, eh, per què?... Per què ploreu per la Marta tot el dia?... Sabeu, des d'aquell dia el papà no em va tornar a abraçar mai, i vós tampoc, i tot van ser ordres, i encara no ho he entès, mare, no ho he entès...

HOME: No el va voler, Felip. Tal com ho sents. No en volia saber res. I quan li vaig dir que jo volia una nena com ella, va marxar de casa tres dies. Tres dies... tu saps què és això? Va aparèixer quan ja tota la policia de l'Estat l'estava cercant...

DONA: O pot ser sí que ho he entès... Avui, mare, és com si jo també estigués enterrada. I vós ho estareu aviat... ploreu per vós, mare... realment ara entenc que només ploreu per vós... quina merda de silenci, oi, mare?, quina merda d'ànima, la vostra, sempre callada...

HOME: Després d'això, jo vaig callar durant anys. El terror de perdre-la em tenallava les genives i l'ànima. Vaig començar a no preguntar, i a patir com un animal. Vaig entrar en un deliri, Felip: vaig imaginar que sense ella jo no era ningú, que res més alt no em donaria la vida... Un món on ella no hi fos, era pur precipici. Preferia el silenci al no-res. Vaig convertir-me en un criat seu.

DONA: Sempre he fet de criada... No he estudiat... em vàreu dir que no servia... i a mi m'agrada molt llegir, no ho entenc... de seguida a treballar, de qualsevol cosa, i a casa, a fer-ho tot... dec ser realment tonta... I ara què tinc, eh, ara què tinc, mare? I ara on és tot el que m'ha fet així?... Si jo no hi tenia res a veure amb tot plegat... per què no em vàreu protegir, per què no em vàreu apartar, almenys a mi, si la cosa era entre el pare i ella...

HOME: ... i un dia... un dia, Felip... un dia vaig entrar mig content a casa, la feina anava millor, portava diners, ja

pensava a fer-li un regal, o comprar-li alguna cosa, saps, només estava per ella, jo... un dia vaig entrar, sí, i ella era a la dutxa, no era normal, a les set de la tarda, no es dutxava mai a les set de la tarda... no em va sentir, crec, i vaig entrar (*s'aixeca i camina en direcció a la safata amb el joc de cafè usat*), primer al menjador, no vaig veure res estrany, tampoc ho cercava, però en entrar a la cuina, en entrar a la cuina... tu saps quan t'entren un agulla al cor, així, directament?... no, és clar, no ho pots saber, Felip. Davant meu hi havia dues tasses de cafè, fetes servir, i un cigarret d'una marca molt especial... No posis cara de babau, coi, ja saps què vull dir... Em vaig quedar allí, a la cuina, quiet, mig mort, resant per dins, resant perquè no fos veritat, resant a un Déu en què no creia, Felip, resant per no veure-la, per ser capaç de fugir en aquell moment i no veure-la mai més... Ohhh bfff, quina estona més eterna... fins que ella va entrar, amb el barnús, sempre estava preciosa quan sortia de la dutxa... no m'havia vist ni sentit, i jo només mirava el joc de cafè i la burilla, fins que vaig alçar els ulls, i me la vaig trobar somrient, burleta... saps, Felip, burleta... No et pots imaginar com era aquell mig somriure, cap penediment, cap por, sabent que m'estava matant, potser fins i tot sabent que ella havia decidit matar-me aquell dia, jo què sé, vaig pensar tantes coses durant anys... però en aquell moment no vaig dir paraula, no vaig preguntar res. Tota la seva bellesa es va fondre en un instant terrible, Felip, l'instant en què... collons, no em prenguis per un cursi, eh, tu, va, posa'm més whisky, merda, més whisky... saps, l'instant en què... en què vaig comprendre que ella no m'estimava... que ella no m'havia estimat mai.

DONA: No us la donaré la pastilla, mare... no us en donaré cap més... Crec que ja he fet prou l'estúpida, no? La Marta ha mort. I jo no sé per què. I vós no m'ho voleu explicar, i jo ja no us ho vull preguntar, així cada dia que

passa, mare, penso pitjor, penso coses més terribles, i no vull pensar-ho, perquè llavors jo sóc molt més que estúpida, jo sóc una desgraciada, mare, ho veieu, heu fet una desgraciada, una incapaç, una inútil, no podré explicar mai què m'ha passat, tots se'n riurien, mare, em diran, però tu no vas fer res, no ho vas veure, no ho vas denunciar... com els puc explicar que no he sabut veure res fins fa un instant,... no pots imaginar que... que la família... que tot allò teu està podrit, que des de dins no es veu res... no es veu la gran diferència entre ella i jo, el seu xantatge, el vostre silenci, mare, la vostra humiliació, la seva humiliació, i el seu orgull, la seva mala idea d'aprofitar-se del pare, ja que el pare s'aprofitava d'ella... Tot podrit a dins, i tot estèril...

HOME: ... Vaig començar a plorar, molt flux. Portava quinze anys enamorat i donant-l'hi tot, absolutament tot..., no, no te'n vagis, no estic begut... Una cosa més i pots marxar, perquè ara ve la bona: no vaig fer res per ella, encara que no t'ho creguis, no vaig fer res per ella, la vaig empènyer al carrer, com un gos. Ah, no et pensis que es va quedar plorant, no, la van recollir tot seguit, si la devia estar esperant un cotxe a baix i tot... I saps quina és la realment bona bona: que avui, per fi, m'he llevat, i l'he deixat d'estimar, Felip. Ja no m'importa gens. Torno a viure, Felip, com un nen. M'he llevat i he respirat tranquil. No sé per què em va fer això, ni per què no va voler fills, ni per què va voler estar amb mi. No ho sé. Parlava molt, però mai d'ella. Ara imagino que tot el que em va dir era mentida. Ara sé que jo vaig ser només un instrument. És igual. S'ha convertit en una gossa de merda, per a mi, i m'he l'he tret del cap igual que la vaig treure de casa, perquè he entès, Felip, he entès, que no importa, que no importa gens haver estimat, estimar, sentir... ho entens, això, no, oi?, no cal, jo sí que ho entenc, i així que m'aixequi i surti d'aquest teu bar mig pudent i honorable, Felip, ella haurà

desaparegut. I jo seré un altre, algú que no volia ser lliure, però que ara ho és. Tinc cinquanta dos-anys. Tu creus que he perdut el temps? Gens. Ara ja sé. Que com ho se? Doncs perquè ho sé, Felip, perquè ho sé, i prou!

DONA: Quin infern, quin infern! No sé per què t'has matat, Marta, però si fossis viva, ara et mataria jo. Com vas poder, tan petita, tan petita com eres, ser tan cínica? Com vas poder imaginar un preu? O és que pensaves que el pare viuria tota la teva vida? Roba, estudis, Amèrica, diners.. O és que... no, no ho crec, no m'ho sé imaginar... que fos per amor?... per amor?... a ell?... no, Júlia, no, era una gossa, segur que era una gossa... Ara entenc per què et vas casar tot seguit de mort el pare. A qui vas enganyar, llavors? Com és que ja no vas escriure, eh mare, perquè no va escriure, més, la Marta? Amb qui coi es va casar? A qui haurà fet tan desgraciat, que no en hem pogut ni saber res la mare i la germana? I el pare, era un monstre, oi, mare? Ho va ser amb vostè, eh, va, digueu alguna cosa, maleïu-lo d'un vegada, digueu-li porc, ets un porc!!! Però com va permetre aquesta infàmia? No teniu ovaris per dir res, eh? No, només teniu aquest somicar de dona morta... He tingut un monstre de pare, una cínica de germana, i una inútil per mare... Voleu la pastilla?... no us la donaré... haureu de patir fins al final, perquè no es pot ser tant covard com heu sigut vós, i enganyar com heu enganyat una vostra filla... No crideu, tant m'és, no hi haurà cap més pastilla!! Sap què faré, mare, quan vostè ja no hi sigui, sap què faré?, aniré a Amèrica, i trobaré aquest home. No cridi, no cal... Trobaré aquest home, mare, trobaré el meu home, perquè segur que m'entendrà, segur que ell m'entendrà...

HOME: En fi, ja està dit. Gràcies per posar l'orella, entre tu i el whisky, quedes collonut... Va, quant et dec... vaig a prendre l'aire, per fi... (*tocant la pila de diaris*) no sé per què compres la premsa, no se la llegeix ningú... coi, tant

puja... (*va pagant*) crec que m'ho mereixia, no, Felip?... Ara tinc diners, saps, torno a tenir una gerència comercial collonuda... Has vist, sempre treuen notícies macabres, mai la veritat... (*Fullejant el diari*.) I jo què sé on és ara ella, ja fa dos anys que no en sé res... Mira, veus per què serveix la premsa, per llegir desgràcies... s'ha cremat dins d'un pis, sí, una dona sola, a un barri del sud... quaranta-cinc anys... vés a saber, hi ha gent per a tot, Felip, devia estar enamorada, com jo, però a mi ja me la bufa, eh, tu, i me'n surto! A veure què hi diu... Professora d'universitat, ah, jo en coneixia una que era com una nina... coi, i aquesta era biòloga també... M.D.P... hòstia, Felip, Marta Duran Pedrissa, increïble, eh, imaginat, que s'hagués matat, no... no, ella era incapaç d'això, sí, home, sí, en deu tenir tres o quatre llepant-li la figa, saps, i apa, vivint dels altres, com sempre... sí, sí, tu, les mateixes inicials, que curios... que per què no pot ser ella? Collons, Felip, perquè no, home, perquè no! Què passa, home, que també tu em vols cardar la vida? Apa, nano, queda't el canvi, home, queda't el canvi i no m'atabalis... (*Surt. Es tanca el llum de la barra.*)

DONA *surt a poc a poc*: Me'n vaig, mare... hi ha un món allà fora, sap... No cal que cridi... No la sentirà ningú. (*Tanca el llum.*) Ningú. (*Cop de porta.*)

Fosc.